

READING & TRAINING

Jerome K. Jerome

Three Men in a Boat

Lær engelsk gjennom historien

Tre menn i en båt

Av Jerome K. Jerome

Nivå 3

Håper du likte lesningen!

Kom tilbake til <https://learnenglish-new.com/> for å finne flere fascinerende og spennende historier!

<https://learnenglish-new.com/>

KAPITTEL EN

Helseproblemer

Vi var fire - George, William Samuel Harris, meg selv (vennene mine kaller meg J) og Montmorency. Vi satt på rommet mitt og røykte og snakket om vår dårlige helse.

Vi følte oss alle veldig syke, og vi var misfornøyde med det. Harris sa at han følte svimmel noen ganger. George ble også svimmel.

Mitt store problem var leveren min. Jeg visste at jeg hadde dårlig lever. Jeg hadde lest om alle symptomer på leversykdom i en bok. Jeg hadde alle symptomer som ble skrevet.

Hver gang jeg leser om en sykdom, innser jeg at jeg har den.

En dag hadde jeg et lite helseproblem. Jeg dro til British Museum Library for å lese om det. Etter en tid begynte jeg å lese om en annen sykdom. Jeg husker ikke navnet nå, men det var noe forferdelig. Jeg visste at jeg også hadde den forferdelige sykdommen.

Jeg begynte å lese boken fra bokstaven 'a' til bokstaven 'z' jeg hadde symptomene på alle sykdommene i boken, bortsett fra én!

Jeg hadde ikke hushjelpens kne. Dette gjorde meg litt ulykkelig. Hvorfor hadde jeg ikke hushjelpens kne også?

Med alle sykdommene jeg hadde, visste jeg at livet mitt var kort. Jeg prøvde å undersøke meg selv. Jeg prøvde å føle hjertet mitt. Jeg prøvde å se på tungen min. Da jeg hadde gått inn på biblioteket, hadde jeg vært en glad, frisk mann. Da jeg forlot det, var jeg en veldig syk mann.

Jeg dro til legen min. Han er en gammel venn. Hver gang jeg tror jeg er syk, undersøker han meg og sier at jeg har det bra. En lege må virkelig ha praksis! Denne gangen tenkte jeg, vil han få mer trening hos meg enn med tusen vanlige pasienter. Normale pasienter har tross alt bare én eller to sykdommer hver.

"Vel, hva er galt med deg?" spurte han.

Jeg sa: 'Hvis jeg forteller deg hva som er galt med meg, vil du dø før jeg er ferdig. Livet er for kort! Jeg skal fortelle deg hva som ikke er galt med meg... Jeg har ikke hushjelpens kne. Men jeg har alt annet.

Jeg fortalte ham om det jeg hadde lest på biblioteket.

Han så nøye på meg. Han lyttet til hjertet mitt og så på tungen min.
Etter det skrev han ut en resept jeg og ga den til meg. Jeg la den i lommen og gikk ut.

Jeg leste ikke resepten. Jeg tok den med til apoteket og ga den til ham. Han leste den og ga den tilbake til meg. Han sa: 'Jeg har ikke tingene på resepten.'

"Men du er kjemiker, er du ikke?" Jeg spurte.

Han sa: 'Du har rett, sir. Jeg er kjemiker. Jeg har ikke butikk og hotell. les resepten.
Det sto:

Hver sjette time: kg godt, ferskt kjøtt

/ halvliter øl

Hver morgen: / ti mil gange

Gå til sengs senest klokken 12 hver natt og ikke les bøker om ting du ikke forstår.

Jeg fulgte legens resept. Det reddet livet mitt. Jeg føler meg ganske bra nå, bortsett fra leverproblemet mitt. Hovedsymptomet på leversykdom er "en generell følelse av søvnighet og ingen interesse for å jobbe."

Jeg har lidd av denne sykdommen helt siden jeg var gutt. Medisinsk vitenskap var ikke avansert i de dager. Legene visste ikke at jeg hadde leversykdom. De trodde jeg var lat. Folk kalte meg 'en lat liten djevel' og sa, 'gå og gjør arbeidet ditt.' De visste ikke at jeg var syk med leversykdom. I stedet for å gi meg leverpiller, ga de meg slag i hodet. Disse slagene var bra for meg, for etter hvert slag gikk jeg for å gjøre jobben min. Det gamle middelet fungerte bedre enn en boks med moderne piller.

Den kvelden satt George, William Harris og jeg på rommet mitt. Vi beskrev sykdommene våre. Jeg forklarte til George og William Harris hvordan jeg hadde det om morgenen. William Harris fortalte oss hvordan han følte seg da han la seg. Så reiste George seg og fortalte oss hvordan han hadde det om natten.

George tror alltid han er syk, men det er egentlig ingenting galt med ham.

I det øyeblikket, fru Poppets, husholdersken, serverte jeg middagen vår. Vi var ikke sulten. Vi spiste litt kjøtt, løk og kake. Vi var ikke interessert i mat.

Vi begynte å snakke om sykdommene våre igjen. Vi visste alle at sykdommene våre var forårsaket av for mye arbeid.

«Vi trenger en pause,» sa Harris.

«En hvile og en forandring,» la George til. «Våre sinn er slitne av for mye arbeid. Vi må hvile sinnet.

"La oss gå på landsbygda!" Jeg sa. "Vi finner et fint, rolig sted, uten folk."

Harris sa: 'Å, så kjedelig! På landet legger alle seg klokken åtte. Du finner ikke en avis! Hvis du vil ha en hvile og en forandring, så er det beste stedet havet.

"For en forferdelig idé!" Jeg sa. «En sjøtur gir deg sjøsyke. Hvem vil ha en hel uke med sjøsyke? Du drar på mandag og føler deg bra. På tirsdag føler du deg verre. Så på onsdag er du virkelig syk. På torsdag og fredag er du nesten død. På lørdag kan du endelig drikke noen teskjeer te. På søndag kan du gå igjen og spise litt mat. Så på mandag er du glad, for det er på tide å gå av båten.'

Så George sa: 'La oss gå oppover elven. Vi får frisk luft og stille ved elven. Det harde arbeidet på båten vil gjøre oss sultne, så vi skal nyte maten. Vi vil være så trøtte på slutten av dagen, at vi kommer til å sove godt.

Harris sa: «Du har ingen problemer med å sove, George. Det er bare tjuefire timer i døgnet, og du sover mesteparten av den tiden. Hvis du sover lenger, er du død! Men jeg liker ideen din om en ferie ved Themsen.'

Jeg likte det også. George ble overrasket over at vi begge likte ideen hans. Den eneste som ikke likte ideen var Montmorency, min foxterrier. Han så på oss med de store øynene sine.

«Du liker ideen, men det gjør ikke jeg,» sa ansiktet hans. «På elven er det ingenting for meg å gjøre. Jeg liker ikke å se på trærne. Jeg røyker absolutt ikke. Hvis jeg ser en rotte, stopper du ikke båten så jeg kan løpe etter den. Når jeg sover, vil du sannsynligvis vugge båten, og jeg faller i elven. Hele ideen er dum.'

Vi var tre mot en. Så vi bestemte oss for å gå på elveturen.

KAPITTEL TO

Planlegging av turen

Vi så på kartene og diskuterte planer. Vi bestemte oss for å starte fra Kingston påfølgende lørdag.

«Harris, du og jeg går for å hente båten til Kingston,» sa jeg. "Så tar vi den oppover elven til Chertsey, jeg hvor vi skal møte George."

George jobber i byen til ettermiddagen. (George legger seg i en bank fra klokken ti til klokken fire, mandag til fredag, unntatt lørdager. På lørdager vekker de ham klokken to, og setter ham utenfor døren.)

Det neste problemet var hvor du skulle sove om natten. George og jeg ville ikke sove på vertshus. Vi ville campe ute midt i naturen.

"Hvor vakkert," sa vi, "sover på landet, under stjernene, ved elven!"

"Jeg kan forestille meg alt!" Jeg sa. Det er en gylden solnedgang. Elva beveger seg stille. Skogen er full av trær og fugler. Gresset rundt oss er grønt, og det vokser små blomster her og der.

«Snart er det mørkt. Vi ror båten inn i et stille hjørne ved elven. Vi setter opp teltet og lager et enkelt, sunt måltid. Vi sitter alle rundt et varmt bål og spiser måltidet vårt.

«Vi ser opp og ser månen og stjernene. Så sitter vi i stillhet. Hvor fantastisk dette er! Vi legger oss, og så drømmer vi under stjernene! Vi drømmer om at verden er ung igjen.'

Mens vi alle satt der og drømte, sa Harris: 'Hva skjer hvis det regner?'

Det er ikke noe poetisk ved Harris. Han er ikke romantisk i det hele tatt. Hvis Harris noen gang har tårer i øynene, spiser han rå løk. Hvis du står ved sjøen med Harris og sier: 'Hør på lyden av havet. Kan du høre ånder synge triste sanger - sangene til de som døde i disse farvannene?' han vil ta deg i armen og si: 'Jeg forstår det, min venn. Du har det ikke bra. Nå, bli med meg. Jeg vet et sted rundt hjørnet her, hvor du kan få god whisky. Du vil snart føle deg bedre. Harris vet alltid hvor du kan finne en god whisky.

Harris hadde rett om å campe når det regner. Det er ikke pent i det hele tatt. Tenk deg: det er kveld. Dere er alle våte. Det er vann i båten og alle tingene dine

er våte. Du finner en plass på elvebredden. Du går ut av båten og trekker ut teltet. Nå prøver to av dere å legge det opp.

Teltet er vått og veldig tungt. Det regner hardt. Vinden blåser. Det våte teltet flyr rundt. Det faller på hodet ditt og gjør deg sint. Det er vanskelig å sette opp telt i godt vær. Det er umulig å gjøre det i vått vær. Den andre mannen er ikke til hjelp i det hele tatt. Han er en fullstendig tosk!

Vinden fortsetter å blåse og regnet fortsetter å falle. Du ser på den andre mann og si: 'Hva gjør du med siden av teltet?'

'Hva gjør du?' svarer han.

'Ikke trekk på din side!' roper du.

«Jeg trakk ikke. Du trakk! roper han.

'Du gjør alt feil!' roper du.

'Hva?' han roper: 'Jeg kan ikke høre deg.'

«Du vet ikke hvordan du skal sette opp et telt! Vi kommer aldri til å sette opp dette teltet, sier du.

På dette tidspunktet har den tredje mannen dratt båten opp av vannet. Han er helt våt. Han vil vite hvorfor teltet ikke er oppe ennå. Alle er våte og sinte.

Harris hadde rett. Camping ute i regnvær er ikke en god idé. Vi bestemte å slå leir i godt vær og sove på vertshus eller hotell i dårlig vær. Montmorency var enig i denne avgjørelsen. Han liker vertshus og hoteller.

Montmorency liker ikke det stille livet. Han foretrekker støy og forvirring. Han ser ut som en god, veloppdragen hund. Men det er han ikke. Når du ser på Montmorency, ser du en engel fra paradiset, i form av en liten foxterrier. Du tror han er en søt, mild liten hund. Når gamle damer og herrer ser på ham, kommer tårene i øynene.

Da han drepte tolv kyllinger, og jeg betalte for dem, endret jeg min mening om Montmorency. På ett år hadde han hundre og fjorten gatekamper med andre hunder. En sint kvinne brakte meg sin døde katt og kalte meg en morder. Montmorency elsker å bli med de verste hundene. Deretter tar han dem med rundt i byen for å kjempe mot andre hunder. Dette er ideen hans om et lykkelig liv.

KAPITTEL TRE

Pakking

Neste kveld møttes vi igjen for å diskutere planene våre. Harris sa: 'Nå, vi må bestemme hva vi skal ta med oss. Du får et stykke papir, J, og du får en blyant, George. Jeg skal skrive listen.

Harris er alltid slik. Han forteller alle hva de skal gjøre, og han gjør ingenting.

Min gamle onkel Podger var akkurat som Harris. Da onkel Podger gjorde en jobb, hjalp alle i huset til. En dag kjøpte onkel Podger et bilde. Tante Podger spurte: 'Hvor kan vi legge dette bildet?'

«La det til meg. Ikke bekymre deg for det. Jeg skal gjøre alt,» sa onkel Podger.

Han sendte en av jentene for å kjøpe neglene. Så sendte han en av guttene for å fortelle henne størrelsen på neglene. Han sendte Bill for å hente hammeren, og han sendte Tom for å hente linjalen.

«Nå skaff meg en kjøkkenstol, Jim. Jeg trenger to personer til å holde stolen. Maria, kom hit og hold lyset. Tom, kom hit og gi meg spikeren.

Han hadde til slutt spikeren i hånden, men den falt i gulvet.

Alle lette overalt etter spikeren. Da noen endelig fant den, mistet onkel Podger hammeren.

«Hvor er hammeren? Hvor la jeg hammeren? Hjelp meg å finne hammeren!'

Da vi fant hammeren, mistet han plassen på veggen for å sette bildet. Så hver og en av oss klatret opp på stolen for å se etter stedet. Hver og en trodde det var et annet sted. Da onkel Podger klatret opp på stolen, falt han på pianoet.

Tante Podger var veldig sint. Hun sa: «Neste gang du setter et bilde på veggen, vennligst fortell meg det. Jeg skal gå og tilbringe en uke med mamma!'

Onkel Podger prøvde igjen og igjen. Ved midnatt var bildet på veggen. Det var imidlertid ikke rett. Veggen var skitten. Alle var slitne og ulykkelige. Onkel Podger så på bildet og sa: 'Det var en så enkel jobb!'

Jeg sa til Harris: 'Du får papiret og blyanten. George vil skrive listen, og jeg skal gjøre jobben.

Den første listen var for lang. Vi kastet den. Vi startet en annen liste.

'For å reise til den nordlige delen av Themsen trenger vi en liten båt,' sa George. «Med en liten båt kan vi bare frakte nødvendige ting. Vi tar ikke et tungt telt. Vi kan legge et lerretstrekk I over båten om natten. Det blir som et lite hus, varmt og behagelig.'

Vi laget en liste over alle klærne vi trengte. George sa at han visste alt om de riktige klærne for en tur. Vi oppdaget senere at dette ikke var sant.

Vi snakket om mat neste gang. George sa: 'La oss fortsette med frokosten. Til frokost trenger vi en stekepanne.

«Det er ganske vanskelig å spise,» sa Harris og smilte.

«Slutt å være dum, Harris,» sa jeg.

«La oss fortsette,» sa George. «Vi trenger te, sukker, egg, bacon, brød, smør og syltetøy. Til lunsj kan vi ta kjeks, kjøttpålegg og frukt - men ingen ost. Lukten av ost er for sterk. Etter en dag eller to vil alt lukte ost.

«Til middag kan vi ta kjøttpaier, fruktpaier, tomater og grønne grønnsaker. Denne gode maten vil holde oss friske, sa George.

Vi tok ikke vin eller øl, for begge får deg til å sove.

George fortsatte: «Vi trenger også en tekanne, en panne og en campingkomfyr. Vi vil ikke ha en parafinoljeovn.

"Å, nei, ikke en parafinoljeovn!" Jeg sa. Vi tok en gang en parafinoljeovn. Det var forferdelig. Lukten av parafinolje var overalt. Elva luktet parafin. Vinden luktet parafin. Til og med solnedgangen luktet parafin. Da vi besøkte byen Marlow, luktet det parafin også! Til og med kirken Marlow luktet parafin. Landsbygda i milevis rundt luktet parafin. Vi bestemte oss for å aldri ta en parafinoljeovn igjen.

Dagen etter kjøpte vi alt vi trengte. Vi møttes på kvelden for å pakke koffertene våre. Vi fikk en stor koffert til klærne, og to store kurver til mat og redskaper.

Jeg er veldig flink til å pakke. Pakking er en av de tingene jeg gjør best.

«Jeg skal organisere pakkingen,» sa jeg til George og Harris. De var enige. George satt i lenestolen og Harris satte føttene opp på bordet.

Dette var ikke det jeg hadde tenkt. Jeg ville organisere pakkingen - ikke gjøre det! Jeg ville at George og Harris skulle gjøre alt arbeidet. Jeg sa imidlertid ingenting. Jeg begynte å pakke klærne. Det tok lang tid, men jeg ble endelig ferdig. Jeg satte meg på den store kofferten for å lukke den. George og Harris så på meg.

- Tar du ikke støvlene i? spurte Harris.

Jeg hadde glemt dem!

"Hvorfor har du ikke fortalt meg det før?" Jeg sa. Harris sa ingenting. George lo. Jeg ble rasende. Jeg åpnet kofferten igjen, og pakket støvlene. Så kom en forferdelig idé til meg. Pakket jeg tannbørsten min?

Jeg begynte å lete etter den. Jeg tok alt ut av kofferten. Jeg fant tannbørsten til George. Jeg fant tannbørsten til Harris. Men jeg fant ikke min. Til slutt fant jeg den inne i en støvel. Jeg pakket alt igjen.

Da jeg var ferdig spurte George meg: 'Er såpen i kofferten?'

«Jeg bryr meg ikke om såpen,» svarte jeg. Jeg satte meg på den store kofferten igjen for å lukke den. Så husket jeg at sigarettene mine lå i kofferten. Jeg åpnet den igjen og lukket den til slutt klokken 22:50

Det var fortsatt de to kurvene å pakke. Harris og George bestemte seg for å pakke dem. Jeg satte meg ned for å se på.

KAPITTEL FIRE

Klar for turen

Det var fat, kopper, flasker, panner, tomater, kaker og mye annet å pakke ned i kurvene.

Så snart George og Harris begynte å pakke, knuste de en kopp. Og dette var bare begynnelsen! George er den verste pakkeren i verden. Når George dør, vil Harris være den verste pakkeren i verden.

De gikk på ting og knuste dem. Harris la en stor krukke med syltetøy på toppen av en tomat og knuste den. George tråkket på en stor pakke smør, og Harris satte seg på den. Snart var det smør overalt. De pakket paiene i kurven. Så la de tunge ting oppå dem. Paiene ble knust, akkurat som tomaten.

Midt i alt dette var det Montmorency, selvfølgelig. Han puttet beinet i sukkeret, og snart var det sukker overalt. Han stakk av med teskjeene. Han lot som om sitronene var rotter, og drepte tre av dem! Dette var Montmorencys idé om moro.

Klokken ett om morgenen var pakkingen ferdig. Vi var klare for senga.

George sa: 'Hva tid skal jeg vekke deg?'

Harris sa: "Klokken syv."

Jeg sa: 'Klokken seks.'

«Våkn oss klokken halv sju, George,» sa vi.

Det var fru Poppets, som vekket meg neste morgen. "Vet du at klokken er nesten ni?"

'Hva!' ropte jeg, mens jeg hoppet ut av sengen. Jeg vekket Harris og George. Vi begynte å gjøre oss klare, og vi husket at vi hadde pakket tannbørstene våre. Så vi gikk for å få dem ut av kofferten. Dette var ingen lett jobb.

Endelig var vi klare til å spise frokost. Mens vi spiste frokost, leste George avisen. Han fortalte oss om menneskene som ble drept på elven, og om den dårlige værmeldingen.

George dro på jobb, og Harris og jeg spiste frokosten vår. Den morgenen inviterte Montmorency to av vennene hans til huset. De kjempet mesteparten av tiden.

Da vi endelig var klare bar vi bagasjen til veien. Vi ventet tjue minutter for en taxi. Drosjer kommer vanligvis hvert tredje minutt.

En mengde mennesker så på oss. De så på oss, på Montmorency og kl Montmorencys venner. De så på all bagasjen vår: en stor koffert, en liten bag, to store kurver, noen panner, noen paraplyer, fem kåper og regnfrakker.

På Waterloo Station tok vi 11:05-toget til Kingston. På

Kingston, båten vår ventet på oss nedenfor broen. Harris og jeg la bagasjen vår i den. Vi gikk fornøyd på båten, men Montmorency var bekymret. Harris tok årene og vi startet vår to ukers tur på Themsen.

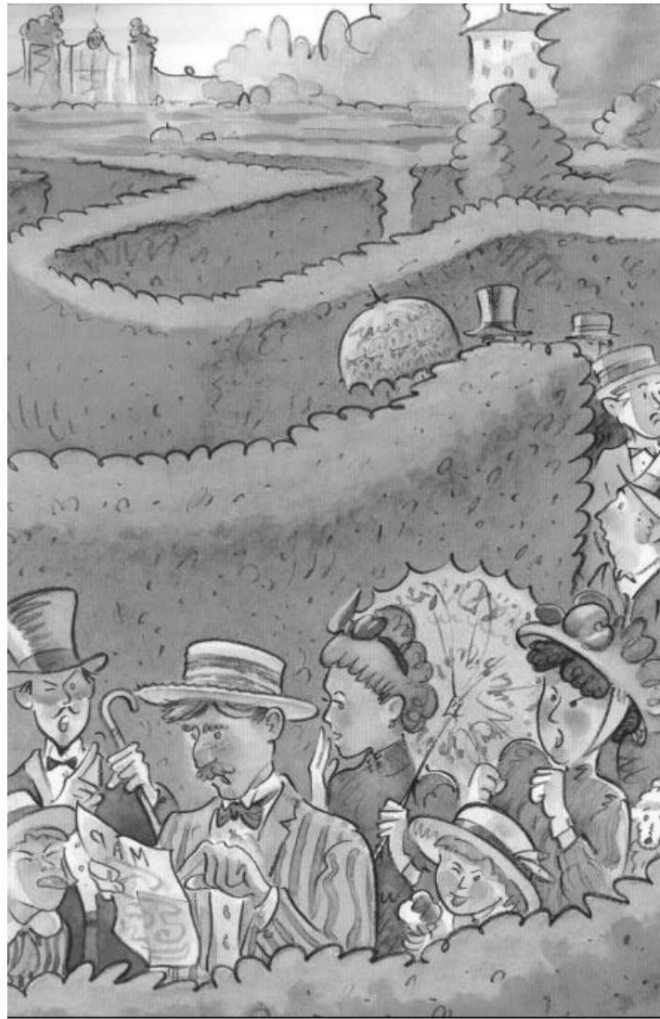
Harris hadde på seg en rød og oransje blazer. Det var en vakker, solrik dag. Vi nøt de første øyeblikkene av ferien.

Da vi passerte Hampton Court Palace, spurte Harris: 'Har du noen gang besøkt labyrinten her?' Han sa at han hadde gått inn i labyrinten en gang for å vise en venn. Han studerte et kart over labyrinten før han gikk inn. Han visste at det var veldig lett å komme seg ut igjen.

Harris sa til vennen sin: 'Vi går inn og går rundt i ti minutter. Så kommer vi ut og spiser lunsj. Det er veldig lett. Ta den første svingen til høyre hver gang.'

I labyrinten møtte de noen mennesker som hadde vært der i førtifem minutter. De ønsket å komme seg ut fordi de var borte. Harris sa: 'Følg meg! Jeg går ut om ti minutter. Folket takket ham og begynte å følge ham. Andre begynte å følge Harris også. Noen av dem var bekymret og redde. Han fortsatte å svinge til høyre, men han var fortsatt i labyrinten.

Harris gikk seg vill! Folket var sinte på ham. De begynte alle å ringe etter hjelp. En ung keeper 4 hørte dem og kom for å hjelpe. Men han gikk seg vill også! Endelig kom den gamle keeperen tilbake fra lunsj. Han slapp folket ut. Alle var slitne og sint.

Harris sa: 'La oss be George om å prøve labyrinten på returen vår.'

«Ingen dårlig idé,» sa jeg.

Da vi passerte Molesey Lock, var vi den eneste båten i den store slusen. Vanligvis er låsen et veldig travelt sted. På søndager er det båter overalt. Folk liker elven og solen. Det er et så vakkert bilde - elven, trærne, blomstene og menneskene, i sine fargerike klær.

På Hampton ønsket Harris å stoppe båten og ta en titt på kirken. Jeg liker ikke å besøke kirker, men Harris elsker det.

«Jeg kom på turen bare fordi jeg ønsket å besøke Hampton Church. Du vet, Jeg elsker kirker, kirkegårder og graver. Tanken på å ikke se Hampton Church, med fru Thomas sin grav, gjør meg sint.'

"Hvem er fru Thomas?" Jeg spurte.

"Jeg vet ikke, men hun har en merkelig grav."

Jeg sa: 'Vi må være i Shepperton klokken fem for å møte George.'

Harris sa: 'George! Hvorfor kan ikke George være her for å jobbe? Hvorfor hjelper han oss ikke med denne tunge båten? Hva gjør han i banken? Han sitter bak et glass hele dagen og gjør ingenting. Jeg jobber! Hvorfor jobber han ikke? Jeg skal ta en drink!

«Det er ingen puber i nærheten. Den nærmeste puben er langt unna,» sa jeg.

'Hva! Vi vil alle dø av tørst. Ingen puber!

"Hvis du er tørst, har vi vann i båten." Jeg sa.

'Vann! Vann gjør folk syke!' han sa. "Men jeg er veldig tørst og jeg må drikke noe." Så han tok flasken og drakk litt vann.

KAPITTEL FEM

Første dag på båten

Vi stoppet ved Kempton Park og spiste lunsj under trærne. QE God mat beroliger alltid Harris.

Vi nådde Sunbury Lock halv fire. Vi dro deretter til Walton, som er en historisk by. Julius Cæsar ble der med soldatene sine. Dronning Elizabeth I bodde der også. Du kan aldri rømme fra den kvinnen. Hun var overalt!

Deretter kom vi til Halliford og Shepperton. Det er en grav i Shepperton kirkegård med et dikt på. Jeg var redd Harris ville stoppe og besøke den. Jeg så ham se på kirken, da vi passerte nær den, så jeg flyttet båten plutselig, og hetten til Harris falt i vannet. Han dro den ut og var sint på meg. Heldigvis var han bekymret for den våte luen og glemte kirken.

Da vi kom til Weybridge, var det første vi så en farget blazer. Når vi kom nærmere, vi så at George var inne i blazeren. Montmorency begynte å bjeffe rasende.

Harris og jeg ropte høyt. George viftet med capsen og ropte også. Slusevokteren løp jeg ut, fordi han trodde noen hadde falt i vannet. Da han så at ingen var i vannet, gikk han tilbake til arbeidet sitt.

Nå som George var på båten, bestemte vi oss for å få ham til å jobbe. Han ville selvfølgelig ikke jobbe.

«Jeg hadde en dårlig dag i banken,» sa George.

Harris, som er litt grusom, sa: 'Nå kommer du til å ha en dårlig dag på elven. En endring er bra for deg. Det er sunt! Kom igjen! Kom deg ut av båten og tau!'

George visste ikke hva han skulle si. Etter et øyeblikk sa han: 'Det er bedre om jeg blir her og lage te. Det er veldig vanskelig å lage te, og du ser sliten ut.

Vi svarte ikke. Vi ga ham tauet. Han begynte å gå og trekke båt.

Jeg husker at George en gang så et ungt par som gikk ved siden av elven. De dro et tau bak seg, og de snakket. De la ikke merke til at det ikke var noen båt i enden av tauet. De hadde nok hatt en båt i enden av tauet da de startet. Men de hadde mistet den.

Da George så dette, tok han tauet opp av vannet. Så bandt han den til sin egen båt. Så det unge paret tauet George og de tre fete vennene hans opp til Marlow. Da de så seg tilbake, så de at de slepte en båt som ikke var deres. Den unge mannen ble overrasket og sint. Den unge damen sa: 'Å, Henry, hvor er tante Mary?'

Ingen visste hva som skjedde med tante Mary.

Det mest spennende er å la jenter slepe båten din. Du trenger alltid tre jenter. To av dem holder tauet. Den tredje løper rundt og ler hele tiden.

Når de endelig er klare til å trekke, begynner de å løpe. De drar båten for fort, og de er snart slitne. De setter seg på gresset for å hvile og le. Mens de hviler går båten din ut i midten av elven. "Å, se," sier de, "båten har gått til midten av elven!"

De ler, hopper opp og begynner å trekke den igjen. Så bestemmer en av dem seg for å slutte, fordi hun trenger hatten hennes. Så vil en annen ha det røde sjalet sitt. I Nå trenger en av dem en kam for håret. Den andre vil ha lommestørkleet hennes. Dette fortsetter mesteparten av ettermiddagen. Det er aldri kjedelig når tre jenter sleper en båt.

George tauet oss til Penton Hook. Vi stoppet der og bestemte oss for å bruke natt på båten. Vi fant et fint sted. Vi knyttet båten til et stort tre.

Vi var alle sultne og ville spise. Men George sa: 'Nei, la oss sette lærretsdekselet på båten først. Det tar bare noen få minutter.'

Det så enkelt ut, men det var det ikke. Det var fem metallstenger. Du setter dem i spesielle hull i siden av båten. Jeg trodde ikke dette var farlig arbeid, men det var det. Jeg er overrasket over at vi fortsatt er i live for å fortelle historien.

For det første gikk ikke metallstengene inn i hullene deres. Vi hoppet på dem, sparket dem og dyttet dem. Når stengene var i hullene, prøvde vi å sette lærretsdekselet på båten.

George tok en del av omslaget. Han bandt den foran på båten. Harris sto i midten for å hjelpe George med coveret. George gjorde jobben sin bra, men Harris var helt forvirret.

Etter ti minutters hardt arbeid var Harris inne i coveret! Han kjempet for kom deg ut. Han slo George ved et uhell. Nå var George inne i omslaget også. De kjempet med dekselet. Jeg hørte noen veldig vonde ord. Jeg tenkte at jobben måtte være veldig vanskelig.

Jeg forsto ikke hva som skjedde. George og Harris hadde fortalt Montmorency og meg å stå bakerst i båten. Vi gjorde akkurat det. Vi ventet stille. Vi så dekslet bevege seg voldsomt, men vi trodde dette var riktig metode.

Etter lang tid hørte vi George rope: 'Vi kan ikke puste her nede! Hvorfor hjelper du oss ikke, din idiot!'

Når noen roper på hjelp, svarer jeg alltid. Jeg gikk for å hjelpe dem. Stakkars Harris, ansiktet hans var nesten svart.

KAPITTEL SIX

Harris lager eggerøre

Så snart dekslet var på plass, begynte vi å forberede kveldsmat. Vi ville ha litt varmt vann for å lage te. Vi setter tekjelen på komfyren. Vi lot som om vi ikke var interessert i vannet. Vi ville at vannet skulle tro at vi ikke brydde oss om det. Vi begynte å forberede kveldsmat.

Dette var den eneste måten å få vannet til å koke på en båt. Hvis vannet kjenner deg venter på det, blir det aldri varmt. Du må ikke se på det. Det er en god idé å rope: 'Jeg vil ikke ha te. Gjør du det, George?

George roper tilbake: 'Å, nei. Jeg liker ikke te. Jeg skal ha melk.

"Og du, Harris?"

«Te er forferdelig. Jeg drikker det aldri. Jeg skal ha limonade.

Dette gjør vannet veldig sint. På dette tidspunktet vil vannet koke!

Vi ville virkelig ha den kveldsmaten. Vi trengte den kveldsmaten. I trettifem minutter ingen snakket. Vi bare spiste og spiste. Endelig hadde vi alle fulle mager, og vi var fornøyde. En full mage gjør at du føler deg snill og sjenerøs. Vi satt og smilte til hverandre. Vi smilte til Montmorency også. Vi begynte å røyke piper og begynte å snakke.

Vi la oss klokken ti. Jeg sov ikke godt. Jeg var ikke komfortabel i båten. Jeg våknet klokken seks neste morgen, og det gjorde George også. Det var ingen grunn til å våkne så tidlig. Vi var på ferie. Hvorfor våknet vi så tidlig? Det skjer aldri med oss når vi jobber.

Vi bestemte oss for å vekke Harris. Dette var hardt arbeid. Vi brukte en åre for å hjelpe oss. Harris beveget seg litt og sa: 'Jeg kommer ned om et minutt. Gjør meg klar, vær så snill.

Vi prøvde igjen med båtkrok. Harris satte seg plutselig opp og Montmorency falt av sengen. Vi dro opp lerretsdekslet og alle fire av oss så ut på elven.

Vi var veldig kalde. Vi hadde planlagt å bade, men vannet så så kaldt og vått ut.

"Vel, hvem skal svømme først?" spurte Harris.

Ingen ønsket å være først. George bestemte seg for å kle på seg. Montmorency bjeffet med skrekk over ideen. Harris gikk for å se etter buksene hans.

Jeg bestemte meg for å gå til elvebredden og kaste litt vann på meg selv.

Jeg holdt meg fast i grenen på et tre mens jeg beveget meg mot vannet. Det var veldig kaldt og jeg bestemte meg for ikke å gå inn. Jeg ville tilbake til båten. Men plutselig brast grenen på treet! Jeg falt i elven sammen med håndkleet mitt. Jeg drakk også omtrent en flaske Thames-vann.

'God himmel! Gamle J er i vannet! sa Harris.

"Hvordan er vannet?" spurte George.

'Det er herlig!' Jeg svarte. "Hvorfor kommer du ikke inn?"

Ingen ville prøve vannet. Da jeg kom tilbake til båten var jeg veldig kald. Jeg ville ta på meg skjorta, men den falt i elva. Dette gjorde meg sint. George begynte å le.

«Jeg ser ikke noe å le av,» sa jeg.

George lo enda mer. Jeg har aldri sett en mann le så mye. Jeg var kald og rasende. Jeg prøvde å få skjorten min opp av elven. George lo høyere og høyere.

'Slutt å le, din dumme idiot!' Jeg ropte.

Da jeg endelig dro skjorten opp av elven, så jeg at den ikke var min – det var Georges skjorte! Jeg begynte å le også. Jeg lo så mye at jeg slapp skjorta i elva igjen.

- Skal du ikke få den ut? sa George, som fortsatte å le.

Jeg svarte ham ikke på en stund, fordi jeg lo så mye. Til slutt sa jeg: 'det er ikke skjorten min. Den er din!

Jeg har aldri sett en manns ansikt forandre seg så raskt.

'Hva!' han ropte. «Din esel! I Hvorfor kan du ikke være forsiktig med ting? Hvorfor går du ikke og kler deg på elvebredden? Folk som deg vet ikke hvordan de skal leve på en båt!

Jeg prøvde å fortelle ham hvor morsomt det var, men han forsto det ikke. George er litt noen ganger treg til å forstå en vits.

Harris sa: 'Jeg lager eggerøre til frokost i morges. En gang folk prøver eggerøre, de vil alltid ha det.'

Han var ganske kjent for eggerøre. George og jeg gjorde klar komfyren og stekepannen. Så lette vi etter eggene som ikke var knust. Vi fant bare seks av dem.

«Nå kan du begynne,» sa vi.

Å knekke eggene var vanskelig for Harris. Eggene kom på buksene hans og gikk opp i armene. Han la seks egg i stekepannen. Så satte han seg ved komfyren og blandet dem med en gaffel.

George og jeg så at det var vanskelig arbeid. Harris brant ofte fingrene. Så danset han rundt komfyren. Han viftet med hendene i været og ropte. George og jeg trodde at dette var en viktig del av matlagingsmetoden hans.

Vi visste ikke hva eggerøre var. Vi trodde de var en slags Rød indisk mat, og for å tilberede dem riktig, var det nødvendig å gjøre spesielle danser med magiske ord.

Montmorency gikk for å sette nesen over stekepannen en gang, og brant seg. Også han begynte å danse rundt og bjeffe. Det var interessant og spennende å se dette programmet. George og jeg var lei meg da det var ferdig.

Når eggerøren var ferdig, var det veldig lite å spise. Seks egg hadde gått i pannen. Men alt som kom ut var en teskje full av brente egg.

"Problemet er stekepannen," sa Harris. "Jeg trenger en annen type panne og en annen komfyr."

Vi bestemte oss for å ikke prøve eggerøre igjen, før Harris hadde den rette pannen og komfyr.

KAPITTEL SYV

The Laughing Tin

Da vi var ferdige med frokosten var solen oppe og det var en varm morgen. Jeg satt på elvebredden nær Runnymede. Jeg tenkte på kong John, som signerte Magna Carta på Runnymede, i 1215. For et flott øyeblikk i engelsk historie! Jeg så for meg scenen!

George kom bort og sa: 'Når du er ferdig med å hvile og drømme, vennligst hjelp meg med å vaske oppvasken og andre ting.'

Jeg rensket stekepannen med litt gress og med Georges våte skjorte.

Senere dro vi til Magna Carta Island. Vi så steinen der Magna Carta ble signert. I dette området møtte kong Henry VIII sin kjære, Anne Boleyn. Jeg er sikker på at kong Henry VIII møtte Anne Boleyn flere andre steder, også.

Vi fortsatte sakte oppover elven, og stoppet for lunsj nær Monkey Island. Vi hadde kjøtt pålegg til lunsj.

"Hvor er sennepen?" Jeg spurte.

"Sennepen?" sa Harris.

Vi hadde glemt å ta med sennep. I det øyeblikket ønsket vi alle sennep mer enn noe annet i verden.

"Hvor kjedelig livet er uten sennep!" sa George.

Vi spiste pålegget vårt i stillhet. Vi tenkte på barndommens lykkelige dager når det var mye sennep på bordet. Voksenverdenen kan være et grusomt sted.

Alle tre av oss elsket hermetisk frukt. George tok frem en boks med ananas. Dette var perfekt for å få oss til å glemme sennep. Vi følte at livet smilte til oss igjen.

"Se på bildet på boksen!" sa Harris.

"Ah, jeg kan ikke vente!" Jeg sa.

«Jeg drømmer om den søte juicen,» sa George.

Harris gjorde klar en skje.

Så lette vi etter blikkåpneren. Vi tok alt ut av de to kurvene.
Vi tok alt ut av posen. Vi så i hvert hjørne av båten. Det var ingen blikkåpner.

Harris prøvde å åpne boksen med en liten kniv, og han skar seg. George prøvde å åpne den med en saks. Saksen fløy opp og skar nesten øyet hans. Jeg prøvde å åpne den med et stykke metall. Jeg gjorde noe galt, fordi jeg falt i elven. Boksen fløy bort og knuste en tekopp.

Så ble vi alle sinte. Jeg begynte å slå på tinnen med en trebit. Harris traff tinnnet, og det samme gjorde George. Vi endret formen. Vi gjorde det firkantet. Vi gjorde det rundt. Så gjorde vi det flatt. Men vi kunne fortsatt ikke åpne den.

Boksen så på oss og så ut til å le. Det var stygt og det skremte oss. Jeg kastet den i elven! Så rodde vi bort og stoppet ikke før vi nådde Maidenhead.

Det var kveld og en sterk vind begynte å blåse. Vinden var bak oss og vi setter raskt opp seilet. Vinden blåste og båten fløy oppover elva.

Jeg styrte båten, og George og Harris nøt turen. Seiling er spennende. Det er nesten som å fly. Du føler at du er en del av naturen. Vi var alene og vi fløy langs elven. Langt i det fjerne så vi en liten fiskebåt. Det var tre fiskere i den.

Sola var på vei ned, og det var rødt lys på vannet. Elven virket magisk. Det var som en drøm. Vi følte at vi seilte inn i et fremmed land.

Vi seilte ikke inn i et fremmed land. Vi seilte rett inn i fiskebåten med de tre gamle fiskerne! Først visste vi ikke hva som skjedde. Men da vi hørte de stygge ordene som kom fra den andre båten, visste vi at vi var i nærheten av folk. Vi visste også at disse menneskene ikke var fornøyde.

De tre gamle fiskerne falt av setene. Det var fisk over alt. De forsøkte sakte å reise seg. Mens de gjorde dette, forbannet de oss. De forbannet oss ikke med vanlige forbannelser. De brukte lange, spesielle forbannelser. De forbannet også våre foreldre, familier, venner, naboer, kjæledyr og jobber. Disse forbannelsene var for nåtiden og fremtiden.

Harris reiste seg og sa: 'Vær takknemlig for litt spenning i livene deres! Livet ditt må være så kjedelig, bare å sitte og fiske hele dagen. Mine venner og jeg er veldig ulykkelige over å høre menn på din alder bruke slike stygge ord.' De tre gamle mennene var ikke enige med Harris.

«Jeg skal styre båten nå, J,» sa George. «En intelligent mann som deg må gjøre bedre ting. Overlat styringen til meg, før vi alle drukner.

KAPITTEL ÅTTE

Montmorency møter en katt

Ved Marlow forlot vi båten ved broen. Vi overnattet på Crown Hotel. Neste morgen badet vi før frokost.

På vei tilbake møtte Montmorency en katt. Montmorency og jeg er ikke enige om katter. Jeg liker katter. Montmorency gjør ikke det. Når jeg møter en katt stopper jeg opp og sier hei. Jeg klapper den forsiktig. Katten er glad, og det er jeg også. Når Montmorency møter en katt, vet hele gaten om den. Mange stygge ord flyr gjennom luften.

Så snart Montmorency så katten, bjeffet han av lykke. Katten gikk sakte over gaten. Montmorency løp etter katten. Men katten løp ikke. Han forsto ikke at livet hans var i fare.

Denne katten var stor og svart. Den hadde en halv hale, en halv nese og bare ett øre. Det var en smart gatekatt.

Montmorency er en modig hund, men de kalde øynene til den katten skremte ham. Katten stoppet midt på veien og så på Montmorency.

Ingen av dem snakket, men samtalen var sannsynligvis slik:

Katt: Ja! Du vil ha meg? Kan jeg gjøre noe for deg?

Montmorency: Nei, nei takk.

Katt: Hvis du virkelig vil ha noe, vennligst fortell meg.

Montmorency: (går baklengs) Å, nei, ikke i det hele tatt. Ikke forstyr deg selv. Jeg er redd jeg gjorde en feil. Jeg trodde jeg kjente deg. Beklager at jeg forstyrret deg.

Katt: Ikke i det hele tatt. Det er en glede. Er du sikker på at du ikke vil ha noe nå?

Montmorency: (fortsatt baklengs) Nei takk. Ingenting i det hele tatt, takk. Veldig snilt av deg. God morgen.

Katt: God morgen.

Katten reiste seg og gikk bort. Montmorency kom tilbake og fulgte oss stille. Han var stille hele dagen lang.

Til i dag, hvis du sier ordet "katter!" til Montmorency, vil han slutte å gå.
Så vil han se opp på deg, som for å si: 'Vennligst ikke gjør det!'

Etter dette handlet vi, returnerte til båten og fortsatte turen oppover elva.

Ved Hambledon Lock oppdaget vi at vi ikke hadde vann. Vi dro til låsevakten for å be om noen. George snakket for oss. Med et vennlig smil spurte han: 'Må vi få litt vann, vær så snill.'

«Visst,» sa den gamle låsvokteren. «Ta så mye du vil, og la være hvile.'

«Tusen takk,» sa George og så seg rundt. "Hvor er vannet?"

«Den er der den alltid er,» sa låsvokteren. "Det er bak deg."

George snudde seg og så. "Jeg ser det ikke."

'Hva! Hvor er øynene dine? sa låsvokteren. Han tok Georges arm og snudde ham.

'Åh!' sa George. "Men vi kan ikke drikke elven!"

«Nei, men du kan drikke litt av det,» sa låsvokteren. "Jeg har drukket ellevann de siste femten årene."

«Vel, sir, jeg synes ikke du ser særlig sunn ut etter å ha drukket alt det ellevannet. Men takk uansett, sa George.

Vi forlot låsevaktens plass og vi fant litt vann ved et annet hus.

Vi tauet båten forbi Henley og stoppet i nærheten av Wargrave for å spise lunsj. Vi satt i et grønt felt nær elven. Harris kuttet en kjøttpai. George og jeg ventet med rettene våre.

«Jeg trenger en skje,» sa Harris.

Kummen var bak oss. George og jeg snudde begge for å hente en skje. På fem sekunder hadde vi skjeen. Da vi snudde tilbake, var Harris og kjøttpaien borte! Forsvant!

Det var et vidt åpent felt. Det var ingen trær i nærheten. Harris falt ikke inn i elva, fordi elven var langt fra oss. George og jeg så oss rundt. Så så vi på hverandre.

"Har han gått opp til himmelen?" Jeg spurte.

«Engler tar ikke kjøttpaier til himmelen,» sa George.

'Du har rett!' Jeg er enig.

«Så har det vært et jordskjelv,» sa George. "Jeg beklager at han hadde kjøttpaien med seg."

Dessverre så vi på stedet der Harris og kjøttpaien satt. Så, med skrekk, så vi Harris hodet - bare hodet hans. Det var i gresset! Ansiktet hans var rødt og rasende.

George var den første som snakket. 'Si noe! Er du død eller levende? Hvor er kroppen din?

"Å, ikke vær en idiot!" ropte Harris. «Jeg tror du fikk dette til. Du fortalte meg å sitte der. Det er din dumme vits! Her, ta paien.

Harris visste det ikke, men han hadde sittet ved siden av et stort hull. Det lange gresset dekket det. Han falt ned i det dype hullet uten å vite noe. Først trodde han at det var verdens undergang.

Harris tror fortsatt at George og jeg planla det hele.

KAPITTEL NI

Kamp mot svaner

Etter lunsj presset en svak vind oss oppover elven forbi Wargrave og Shiplake. Vi gikk ut av båten ved Sonning og gikk rundt i landsbyen. Sonning er en nydelig landsby. Alt er rent og vakkert. Hvert hus er dekket med roser. Vi bestemte oss for å gå tilbake til en av Shiplake-øyene for å overnatte.

George sa: 'La oss ha en spesiell kveldsmat i kveld. La oss lage en irsk lapskaus. Vi kan legge alt i en stor panne.

"For en fantastisk idé!" sa Harris og jeg.

«Jeg skal hente veden og lage bål,» sa George. "Dere to kan skrelle potetene."

Dette var en veldig stor jobb. Vi var glade og spente. Men når vi skrellet vår første potet, vi forsto at dette ikke var spennende - det var hardt arbeid. Den første poteten vi skrellet så ut som en ert.

George så på den og sa: 'Nei, nei, nei! Det er ingen potet igjen. Gjør det slik.'

Vi jobbet hardt i en halvtime, men vi skrellet bare fire poteter. Vi nektet å fortsette.

«Vel, bare legg potetene i uten å skrelle dem. La oss legge til noen gulrøtter og andre grønnsaker. Se i kurvene og ta ut alle bitene av gammel mat. Vi legger dem i lapskausen. Du kan legge hva som helst i en lapskaus.

Vi fant en halv svinepai, en boks med fisk og noen knuste egg. Vi la til disse til lapskausen. Montmorency så nøyse på oss og dro så. Etter en stund kom han tilbake med en død rotte i munnen. Han ville tilføre noe til lapskausen også. Vi diskuterte det først.

Harris sa: 'Det er greit å legge til den døde rotta. Det vil bli blandet med det andre tingene. En lapskaus trenger mange ingredienser.'

George sa: 'Vel, jeg vil ikke prøve noe nytt. Kanskje neste gang. Jeg beklager, Montmorency.

Harris sa: 'Hvis du aldri prøver noe nytt, vil du aldri oppdage ting. Det er menn som deg, George, som bremser utviklingen av vår verden.'

George hørte ikke på Harris.

Stuingen ble en stor suksess. Det var deilig - utmerket på alle måter. Vi alle likte det veldig godt.

Etter den irske stew bestemte George og jeg å gå til Henley for en kveldstur. Harris ville bli på båten og drikke en whisky.

Da vi kom tilbake til båten, var Harris trist og forvirret.

"Hva skjedde med deg, Harris?"

'Svaner!' han sa.

Vi hadde forlatt båten i nærheten av et svanereir. Da George og jeg var i Henley, kom Mrs. Swan tilbake til redet. Hun begynte å rope på Harris. Harris skremte henne vekk. Hun dro for å hente mannen sin, Mr. Swan. Harris hadde en forferdelig kamp med disse to svanene. Harris vant til slutt kampen.

Men en halv time senere kom Mr. og Mrs. Swan tilbake med atten andre svaner. Det var en fryktelig kamp. Svanene angrep Harris og prøvde å trekke ham av båten. De ønsket å drukne Harris og Montmorency!

Harris kjempet med mot i fire timer. Til slutt svømte svanene sakte bort for å dø.

- Hvor mange svaner var det? spurte George.

«Trettito,» sa Harris, som var søvnig.

«Men du sa atten før,» sa George.

«Nei, det gjorde jeg ikke. Jeg sa tolv. Tror du jeg ikke kan telle?»

Vi oppdaget aldri sannheten om svanene. Vi spurte Harris om det neste morgen. Han sa: 'Hvilke svaner?' Han trodde at George og jeg drømte.

Den natten hadde Harris problemer med å sove. Han vekket meg omtrent tolv ganger i løpet av natten. Han lette etter klærne sine. George våknet også.

«Hvorfor trenger du buksene dine? Det er midt på natten! sa George.

Senere lette Harris etter skoene sine. Så ba han om sokkene og paraplyen.

Vi våknet sent neste morgen. Vi hadde en liten frokost og det var vi klar til å gå. Vi ble enige om at vi skulle ro båten, og ikke taue den. Harris sa: 'George, du og J kan ro. Jeg skal styre.

Jeg likte ikke denne ideen, og jeg sa: 'Nei, Harris. Du og George ror, slik at jeg kan hvile.'

Jeg jobbet for mye på denne turen. Jeg synes alltid at jeg jobber for mye. Det er ikke fordi jeg ikke liker jobb. Jeg elsker det! Jeg synes det er veldig interessant. Jeg kan sitte og se på den i timevis. Du kan ikke gi meg for mye arbeid. Jeg liker å samle det. Kontoret mitt er fullt av det.

Jeg er veldig forsiktig med arbeidet mitt også. Noe av arbeidet på kontoret mitt har vært der i årevis. Den er i perfekt stand. Den er ikke skitten eller noe. Det er fordi jeg tar godt vare på den.

Harris sa: 'På denne båten er jeg den eneste som jobber.'

George sa: «Du gjør ingenting annet enn å spise og sove, Harris. Jeg er den eneste som virker. Du og J er veldig late mennesker.'

Harris lo og sa: 'George! Arbeid! Har du noen gang sett George jobbe?

Jeg var enig med Harris, George jobbet aldri.

«Hvordan vet du om jeg jobber, Harris? Du sover alltid, bortsett fra ved måltider. Har du noen gang sett Harris våken, bortsett fra ved måltider? spurte George meg.

Jeg var enig med George. Harris jobbet veldig lite på båten.

'Å, vær så snill! Jeg jobber mer enn gamle J, sa Harris.

«Vel, det er vanskelig å gjøre mindre arbeid enn gamle J,» la George til.

«Gamle J tror han er en passasjer og ikke trenger å jobbe,» sa Harris.

Etter denne diskusjonen sa jeg til Harris: «Du og George ror båten opp til Reading. På Reading sleper jeg den.'

KAPITTEL TI

Tre menn ut av en båt

Vi nådde Reading rundt klokken 11. Elven her er veldig skitten, så vi gikk videre til Streatley. Vi bodde på Streatley i to dager. Vi tok klærne våre til en vaskekone. Vi hadde prøvd å vaske dem i elven, som George fortalte oss. Elven var så skitten at klærne våre samlet alt skitten fra vannet. Elva ble renere, men klærne våre ble skitnere.

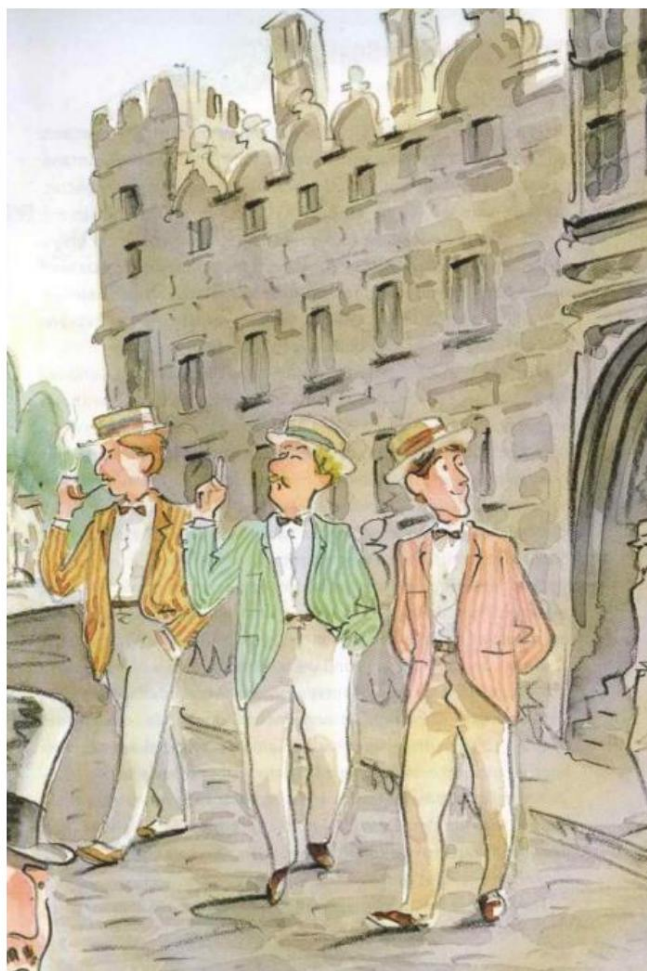
Vaskekvinnen ble veldig overrasket over å se så skitne klær. Hun så på dem og sa: 'Dette vil koste deg tre ganger den vanlige prisen.'

Vi ble enige og betalte henne.

Elven nær Streatley og Goring er utmerket for fiske. Den er full av forskjellige typer fisk. Noen sitter og fisker der hele dagen. Men de fanger aldri noen fisk. Den lokale fiskerguideboka sier ingenting om fangst av fisk. Det står bare at stedet er et godt fiskeområde. Og det er!

Du kan se mange fisker svømme forbi, men du kan ikke fange dem.

Når du går en tur ved elva kan du se hundrevis av fisk. De kommer og står halvt opp av vannet. Munnen deres er åpen for brød. Hvis du svømmer, kommer de for å se på deg og forstyrre deg. Du kan imidlertid ikke fange dem.

Vi gikk forbi Wallingford og Dorchester. Begge er gamle britiske byer. I Romerrikets dager slo romerne leir her og bygde festningsverk. Vi overnattet på Clifton Hampdon, som er en pen landsby.

Vi ankom endelig Oxford og tilbrakte to utmerkede dager der. Oxford er en vakker by med sitt gamle universitet. Oxford er også full av hunder. Montmorency var veldig fornøyd. Han hadde elleve hundekamper den første dagen og fjorten den andre dagen. Han trodde nok han var i himmelen.

Vi dro fra Oxford den tredje dagen, for å reise hjem til London. Da vi forlot Oxford, regnet det. Regnet fortsatte uten å stoppe.

Når det er sol, er elven en drøm. Men når det regner, er elven brun og uvennlig.

Det regnet hele dagen. Først lot vi som om vi likte det.

«Vel, dette er en fin forandring. For mye sol er kjedelig. Naturen er vakker selv når det regner,» sa jeg.

«Ja,» sa Harris, «det er godt å se elven i all slags vær. Regnet er bra for deg. Jeg kan ikke forstå folk som er redde for litt regn.»

Harris og jeg sang sanger og vi var ganske fornøyde.

George var ikke enig. Han holdt seg under paraplyen.

Vi legger opp lerretstrekket før lunsj. Vi la igjen en liten åpning for å se hvor vi skulle. Vi fortsatte turen i ytterligere ni mil. Vi stoppet for natten ved Day's Lock.

Vi hadde ikke en glad kveld. Regnet sluttet aldri. Kveldsmat var ikke bra. Vi var skikkelig lei av kjøttpålegg. Vi drømte om favorittmaten vår. Harris snakket om fisk tilberedt i en spesiell saus.

Harris ga kjøtpålegget sitt til Montmorency. Han så på den og snudde hodet. Han virket fornærmet av Harris tilbud. Han gikk for å sitte på den andre siden av båten, alene.

George sa: 'Vær så snill å ikke snakk om god mat før jeg er ferdig med dette pålegget.'

Vi spilte kort etter kveldsmaten. Etter det hadde vi litt varmt vann og whisky. George fortalte oss om en mann han kjente. Denne mannen hadde sovet på elven i en våt båt, som vår. Han ble veldig syk og døde ti dager senere.

Selvfølgelig begynte vi å snakke om andre sykdommer. Etter en stund sa I Harris, «Jeg har en forferdelig hodepine. Det må være regnet.

«Vel, jeg har vondt i ryggen,» sa jeg.

For å få oss til å føle oss lykkeligere sang George til oss. Det fikk Harris og jeg til å gråte, og det fikk Montmorency til å hyle.

Det var ikke noe annet å gjøre, så vi la oss. Vi sov ikke godt i det hele tatt. Vi var våkne klokken fem neste morgen.

Vår andre regnværsdag var den samme som den første. Det regnet hele dagen. Vi flyttet sakte langs elven. Vi ble enige om å fortsette turen, selv om den tok livet av oss.

«Det er bare to dager til,» sa Harris. «Vi er unge og friske. Kanskje går det bra med oss.

Vi snakket om kvelden vår. «Med dette været kan vi spise middag og ta en gå i regnet. Eller vi kan spise middag og tilbringe en time på en pub,» sa jeg.

«Det er ikke særlig spennende,» sa George.

«Det er mye mer interessant å gå til Alhambra Theatre i London,» sa Harris.

«Og så spis kveldsmat på den lille franske restauranten,» la jeg til.

«Men vi har bestemt oss for å bli og dø på denne båten,» sa George. «Men det er et tog som forlater Pangbourne etter klokken fem. Den kommer til London i tide til å spise noe, og så gå på teater.»

Alle var stille. Vi sa ikke ett ord. Vi så på hverandre. Deretter, vi tok ut den store sekken og gjorde klar klærne.

Tjue minutter senere skulle tre menn og en hund til jernbanestasjonen.

Vi løy for båtmannen på Pangbourne. Vi hadde ikke mot til å fortelle ham sannheten: vi løp fra regnet!

Vi ba ham ta seg av båten til neste morgen. «Hvis noe skjer, så skriver vi til deg», sa vi og fortalte ham en stor løgn.

Vi nådde Paddington Station ved syvtiden. Vi dro direkte til restauranten og spiste et lite måltid. Montmorency bodde på restauranten, mens vi gikk på teater.

«Vi kommer tilbake klokken halv elleve for hunden og for en god kveldsmat,» fortalte jeg restauranteier.

Mannen ved billettkontoret til teatret sa: 'Å, dere er de berømte akrobatene fra Himalaya-fjellene. Du er sent ute til forestillingen. Vennligst bruk sidedøren.

Vi forklarte ham at vi ikke var akrobater. Han forsto og solgte oss tre billetter. Klærne våre så nok litt gamle og merkelige ut.

På Alhambra Theatre så alle på klærne våre og smilte. Noen mennesker lo.

Etter teateret gikk vi tilbake til restauranten.

Vi nøt vår deilige kveldsmat. Etter ti dager med kjøttpålegg var vi takknemlige for denne kveldsmaten. Vi spiste det uten å snakke. Så satte vi oss tilbake og følte oss glade og snille.

Harris, som satt ved siden av vinduet, trakk gardinen tilbake. Han så på den våte gaten. Det var regn og mørkt. Vinden blåste. Noen få mennesker gikk forbi under paraplyene deres.

Harris tok glasset og sa: 'Vel, vi hadde en god tur, og jeg takker Gamle far Thames. Men jeg tror vi gjorde rett i å komme tilbake når vi gjorde det. Her er tre menn godt ute av båten!'

Montmorency sto på bakbena foran vinduet. Han så på den våte natten og ga en kort bjeff av samtykke.

- SLUTTEN -

Håper du likte lesningen!

Kom tilbake til <https://learnenglish-new.com/> for å finne flere fascinerende og spennende historier!

<https://learnenglish-new.com/>